

COSMISCHE FILOSOFIE

DE ERKENNING VAN DE COSMISCHE GOD.

Tiende Les.

Na het vele, dat wij gesproken hebben over cosmische waarden, de inhoud van het Goddelijke en ook van de mens, wordt het nu tijd dat wij ons gaan bepalen tot de werkelijke inhoud van het leven. De werkelijke inhoud van elk menselijk en geestelijk leven is in feite de cosmische God. De voortdurende band, die bestaat tussen die God en de mens, tussen die God en elk schepsel, is nu eenmaal de ware uitdrukking van het leven.

Wij moeten bij ons zoeken naar de cosmische Godheid nimmer uitgaan van een dogmatisch standpunt of van een bepaald punt. Integendeel. De cosmische God is zo in alle dingen vertegenwoordigd, dat wij alleen tot Hem kunnen komen, wanneer wij ook alle dingen gelijkelijk in de zin van Zijn wezen weten te accepteren.

Nu blijkt dat voor elke mens en voor een groot gedeelte van de geest - ook in de lichte sferen - er bepaalde factoren zijn, die dit éénworden met de cosmos, het bewustzijn van de cosmos, versterken. Wanneer ik een ander een gunst bewijs en ik doe dit oprecht en van ganse harte, dan is het vreemde hiervan dat de vreugde (de reactie op de gunst dus) bij mijzelve vaak groter zal zijn dan bij degen, die ik de gunst bewijs. Wanneer ik een beeld bouw van een schone en goede wereld en ik zend deze als suggestieve waarde van mij uit, dan blijkt heel vaak dat deze suggestie voor mijzelf sterker is dan voor ieder ander en dat ik dus de werking van mijn eigen bedoelingen onderga. In zekere zin vloeit dit voort uit de spiegeling, die bestaat tussen ons eigen wezen en de wereld. Maar het wijst ons tevens op een ander en m.i. nog veel belangrijker mogelijkheid. Wij kunnen klaarlijk door onze handelingen t.o.v. onze werkelijkheid te allen tijde onze eigen beleving van de cosmische Godheid bepalen.

Wij beleven nimmer datgene wat in onszelf leeft, in onszelf bestaat. Zelfs wanneer wij weten, dat God in ons aanwezig is, dan is het ons zo moeilijk ons dit waarlijk te realiseren en er volledig gebruik van te maken, dat wij verstandiger doen dit terzijde te stellen, zij het misschien dat wij het als een innerlijke troost willen voelen, dat wij toch deel Gods zijn. Maar wanneer wij in de wereld buiten ons iets van die God-in-ons projecteren, dan wordt die God werkelijk. Dan bestaat Hij voor ons. En de cosmische Godheid omvat al het zijnde, zonder uitzondering. Er is geen planeet en geen stofje, waarin die God niet leeft. Wanneer wij - onverschillig op welke wijze - die God benaderen, krijgen wij het antwoord in onszelf. Voorbeelden zijn hier te over te geven en ik wil er één geven van een schijnbare onbelangrijkheid.

Er is een vlieg in uw kamer. Die vlieg irriteert u met haar zoemen en dansen. Nu zoudt u die vlieg kunnen doden. U doet dat niet. U neemt die vlieg en brengt haar in de vrije lucht en laat haar daar dan haar

eigen leven verder zoeken. Dan is het heel goed mogelijk, dat uw vang-
ging voor die vlieg toch reeds het einde van het leven betekent. Maar u
hebt getracht dat leven te behouden. Het is haast een onbelangrijk gebeu-
ren en toch brengt het iets van vergrote levenskracht in uzelf. Want u
hebt een leven gespaard, u hebt een leven behouden en de vitaliteit van
dat leven - al is ze nog zo onbelangrijk - reflecteert in uzelf. De cos-
mische Godheid in uzelf realiseert Zich a.h.w. een voortbestaan. En dit
voortbestaan wordt uitgedrukt door uw wezen, waarin van uit uw stand-
punt de cosmische Godheid Zijn zetel heeft. Er bestaan duizenderlei moge-
lijkheden om door de wijze waarop wijzelf leven, denken en werken de rela-
tie met die cosmische God uitdrukking te geven, maar ook de krachten van
die God in onszelf werkzaam te doen zijn.

Hebben wij in vorige lessen o.m. getracht aan te duiden hoe men God
moet beschouwen, hoe men persoonlijk moet staan tegenover allerhand ver-
schijnselen, zo wordt het nu toch tijd vóór wij afscheid nemen een ogenblik
aandacht te besteden aan wat voor ons goddelijk en werkelijk is. Van uit
ons eigen standpunt kan er geen enkele cosmische verhouding bestaan en
geen enkele cosmische Godheid, geen enkel wezen, dat alomvattend is, dat
niet in onszelf gecentreerd is. Ons ego is niet in staat enig ander con-
cept voor zichzelf als reëel te beschouwen. Wij zijn altijd en voortdurend
het brandpunt van de goddelijke kracht. In ons spelen zich de wetten af,
in ons is de strijd om evenwicht, in ons is het verlangen tot ontvluch-
ting evenzeer als het gevoel van een zware taak of het noodlot dat vol-
bracht moet worden. Dat kan nooit buiten ons liggen. Alles wat in die
wereld buiten ons bestaat is in feite wat onbelangrijk. Van buiten ons
komt slechts het antwoord op de onbewuste impuls, die in ons leeft; maar
alles is tot onszelf terug te brengen. Vandaar dat onze stelling voor
vanavond er allereerst op wijst, dat ook de cosmische Godheid alleen door
middel van het "ik" bereikt kan worden, alleen in het "ik" beleefd kan
worden; en dat de beleving van die cosmische Godheid betekent de uit-
breiding van dit "ik" tot het totaal der wereld.

Met het totaal der wereld bedoel ik hier in de eerste plaats onze
wereld. Wij zijn beperkt in ons beleven, daar kunnen wij niet omheen komen;
wij beleven maar een klein deel van de werkelijkheid. Maar voor ons is dat
de cosmos. Wat wij daarbuiten wéten kan ons nooit zo werkelijk worden, dat
het in ons leven een grote functie heeft, een grote rol speelt.
Ook wanneer wij weten dat andere sterren bewoond zijn, blijft de wereld on-
ze wereld en dan blijft elke reactie een reactie gebaseerd op de grond-
waarden van die wereld. Het is dus logisch aan te nemen, dat wij altijd
onze eigen wereld in de eerste plaats beleven. En dit geldt voor de geest
evenzeer als voor de stof. In die wereld is de cosmische Godheid geopen-
baard. De beleving daarvan komt voort - dat kan haast niet anders - uit
de eenheid met hetgeen in onze wereld geopenbaard is van de Godheid.
Niet van iets anders. Te zeggen dat men de totale Godheid bewust kan be-
leven - in stoffelijke vorm of in een andere - is in feite dwaasheid.
Maar daartegenover staat dat wij kunnen stellen, dat de Godheid voor ons
volledig beleefd kan worden, omdat elk deel van ons bewustzijn en van ons
begripsvermogen van de goddelijke waarde vervuld is. Wij kunnen dus in ons-
zelf de beperkte volmaaktheid van beleven verkrijgen, waarin de cosmische
Godheid met de cosmos-regerende wetten is uitgedrukt en voor ons kenbaar
wordt van uit een bepaald standpunt.

Op het ogenblik dat wij die cosmische beleving voor onszelf hebben
- dus de volmaaktheid van uit ons standpunt - is er sprake van een ver-
zinking in het totaal van de cosmische Kracht; sprake ook van een totale
reflexmogelijkheid voor alle goddelijke kracht, die ons bereikt. En hier-
mee zijn wij gekomen tot een der meest intense delen van de beleving.
Want een beleving is niet voldoende, wanneer zij slechts in onszelf plaats
vindt; zij moet door uiting - ook voor het eigen bewustzijn - tot realiteit
worden gemaakt. Alles wat ligt buiten de daadwerkelijke wereld, waarin je

leeft, kan worden gekend, overzien, desnoods emotioneel soms doorge- maakt, maar het blijft te ver van je afstaan. En daarom is het nood- zakelijk, dat je juist in de cosmische beleving, in het zoeken naar en het werken met de cosmische Godheid ook moet komen tot een uitdruk- king van die goddelijkheid, zoals zij in je berust. De grondwaarden daar- van zijn betrekkelijk eenvoudig, wanneer u rekening wilt houden met het feit, dat ik hier dus geen technische taal mag gebruiken.

Op het ogenblik dat wij ons in die Godheid verzinken, hebben wij met alle voertuigen van ons eigen wezen contact en dóór deze voertuigen met alle sferen en alle werelden. Want - om dat nog kort in herinnering te brengen - de mens is opgebouwd uit een reeks van voertuigen, die elk een eigen sfeer hebben en in die sfeer activiteit kunnen ontplooiën, krachten ontnemen, mededelingen opgeven, mededelingen ontvangen. Wanneer u dus een stoffelijk lichaam hebt, dan geldt dit hierin voor de stoffelij- ke wereld, maar het volgende al op het astraal gebied. Zo gaan wij verder: mentale werelden, ethische, alles tezamen vormt dus een soort Jacobslad- der, die reikt van uit de hoogste sfeer, waarin de vlam van het innerlijk leven bestaat, tot de laagste sfeer waarin je op dit ogenblik je bewust bent, dus de wereld waarin je meent te leven. Beleef ik nu in mijzelf door mijn eigen handelingen en daden een zekere verzonkenheid in mijn eigen wereld, dan wordt deze verzonkenheid dus ook uitgedrukt in elke andere wereld. Stel ik een daad in mijn eigen wereld, dan zal die daad ook in el- ke andere wereld tot uiting komen, maar steeds op het vlak dat in die andere wereld de juiste vertaling is. Wanneer twee mensen op aarde elkaar liefhebben en dit op zeer stoffelijke wijze bewijzen, dan wordt die eenheid op elk vlak opnieuw uitgedrukt. Maar wat hier op aarde misschien een kwestie is van hoffelijkheid, van respect of misschien zelfs van harts- tocht, dat kan in een hogere wereld worden een doordringing van twee krachten, die daardoor een perfect begrip voor elkaar krijgen en komen tot een samenwerking, waarbij elk volledig over de capaciteiten van de ander kan beschikken. Dit zien wij vaak voorkomen bij de mensen, die dan eigenlijk wel eens wat foutievelijk als tweelingzielen worden aangeduid, omdat ze een volledige aanvulling van elkaars wezen betekenen.

Op het ogenblik dat u hier op aarde toegeeft aan een zekere begeer- te, die niet harmonisch is met uw eigen wezen en uw eigen wereldbeschou- wing, zult u diezelfde afstoting van uw eigen wereld, diezelfde moeilij- kheid, in elke andere wereld beleven. En wanneer dat hier op aarde mis- schien een verborgen waarde blijft, zo zal het in die werelden, waar de gedachten het enige contact zijn, zeer duidelijk tot uiting moeten komen en zal dus hetgeen hier gevreesd wordt maar niet stoffelijk kenbaar ver- werkelijkt, in een andere wereld een totale verwerkelijking vinden.

Gelukkig staat er ook iets tegenover, nl. dit: De wetten, die in de verschillende werelden gelden, hebben geen enkele reden van bestaan indien wij het gehéél bezien. Elke wereld heeft haar eigen wetten, haar eigen regels, omdat volgens deze regels en wetten een samenleving, een onderling contact en gezamenlijk werken en streven mogelijk wordt. En die wetten zullen in elke wereld enigszins anders zijn. Zij zijn steeds aange- past aan de mogelijkheden van een bepaalde sfeer of wereld. Maar in alle werelden gelijkelijk gelden de z.g. goddelijke wetten, die geen tittel of jota verschillen, ongeacht of wij zien naar de hoogste sfeer van het ver- blindend witte licht, waarin God Zich nog voor ons verbergt, of naar de lage sferen, waarin in een laagste duister de mens alleen blijft met zijn eigen gedachtenschimmen. Die wetten zijn overal gelijk en de werking van die wetten is overal gelijk.

Dit laatste is erg belangrijk. Wanneer wij nl. weten dat een wet werkt voor alle voertuigen die we bezitten (dus in alle sferen die we bewust of onbewust beroeren), dan kunnen we met het hanteren van die wetten een voortdurend contact verwerven met elke sfeer en elke wereld en kunnen wij uit elke sfeer en wereld de reactie verwerven, die noodzakelijk is, in

ons wezen maar ook als kracht. Nu kun je het best zeggen, dat de direct kenbare uiting van God energie is, vermogen, potentie. Ze is altijd aanwezig, ze wordt alleen in verschijnselen geopenbaard. Op het ogenblik dat ons beroep op de potentie van die Kracht door middel van de goddelijke wet - onverschillig in welke sfeer - geschiedt, zal het totaal van het goddelijk Wezen daarin beroerd zijn. Dat wil zeggen, dat wij komen tot een beleving van die goddelijke Kracht in elke sfeer of wereld, waarin wij bewust of niet-bewust bestaan. Dat verder de ontlading van die Kracht op ons wezen - onverschillig in welk voertuig oorspronkelijk misschien het scherpst ervaren - in zijn geheel in alle voertuigen te benutten is.

Het benutten van die Kracht is misschien wel de meest intense belevingsmogelijkheid, die er bestaat. Zolang wij menen uit eigen kracht te handelen en te werken, wanneer wij streven te midden van onze eigen onzekerheden, binnen de grenzen van ons beperkte kennen, dan hebben wij het idee, dat wij aan het woord zijn. En wanneer een kracht, die wij niet kunnen begrijpen of verwerken, ingrijpt als antwoord op ons erkennen van een goddelijke wet, dan hebben we hier de in elke wereld grootst voorstelbare Godsbeleving. Als Jezus tot de zieken gaat en hij geneest hen met een aanraking, dan zegt men: "Ja, maar dat is een wonder op aarde." Of men zegt: "Dat heeft hij gedaan om zijn wezen te bewijzen." Neen. Het was een uitvloeisel van zijn wezen. Want het contact dat hij had - in alle voertuigen, die ook binnen hem bestonden - met de goddelijke Kracht en Waarheid, moest worden gemanifesteerd in de stof. En door de manifestatie in de stof werd de verzekering ook voor dit voertuig verkregen van de voortdurende aanwezigheid des Vaders, de voortdurende werking (wisselwerking misschien) tussen de cosmische Godheid en de uiting daarvan, die wij de Christusgeest noemen, nog berustend binnen de persoon Jezus.

Wat mogelijk is voor één wezen in de cosmos is mogelijk voor alle wezens. Want de cosmische kracht, de Godheid Zelve, is eeuwig, onveranderlijk. Zo is voor ons niet uitgesloten wat voor anderen mogelijk is en in onze eigen wereld en in alle andere werelden. Het besef hiervan kan worden gebruikt om het eigen leven steeds intenser één te maken met de Godheid, met de cosmos. Hoe meer wij één worden met de cosmische Godheid, hoe sterker ook de uiting van die cosmische Godheid wordt. Hoe meer wij de werkelijkheid van het bestaan voor onszelf realiseren, hoe intenser wij God beleven.

Er zijn vele wegen aan te duiden langs welke een dergelijke begerenswaardige toestand bereikt kan worden. Maar ik vraag mij af, of het zin heeft. Altijd weer zijn er in elke sfeer - ook op uw aarde - mensen en wezens, die bewust of onbewust in contact komen met deze cosmische werking, die iets begrijpen van de goddelijke wetten en worden tot wonderdoeners, leraren en meesters, of misschien eenvoudig tot wezens, die in zichzelf een voortdurende sterkte en vrede hebben, die hen ondanks alles iets van anderen onderscheiden. Er zijn zovele wegen en zovele mogelijkheden, dat een ieder voor zich een weg kan kiezen, een weg kan zoeken. Maar één ding is daarbij noodzakelijk: Wij kunnen alleen een dergelijke weg gaan met goed gevolg en een steeds intensere eenheid van "ik" en cosmische Godheid, wanneer wij in staat zijn de kracht van die cosmische Godheid door onszelf te openbaren. Wanneer wij - gedragen a.h.w. door een kracht hoger dan de onze - steeds in praktijk kunnen brengen wat voor de onbewuste mens een droom blijft.

Het begrip "de magische kracht of de magische werking" doemt onwillekeurig aan de einder van het bewustzijn op, wanneer wij spreken over het verwerkelijken van de goddelijke Kracht op aarde. Want voor God is niets onmogelijk, voor Zijn kracht is niets onmogelijk en de logische conclusie van het voorgaande is dus: ook voor ons zou niets onmogelijk moeten zijn. Het is daarom goed een ogenblik na te denken over de beperkingen, die voor ons bestaan. Onverschillig de weg, die wij kiezen, kunnen wij tot dit Goddelijke komen en dit Goddelijke volledig beleven, mits er in ons een

voldoende overgave bestaat. Maar de grote hinderpalen, die de mens b.v. op zijn weg vindt, zijn o.m.:

een rede, die verklaringen zoekt, voor zij tot een aanvaarding komt;
een poging om het "ik" te beschouwen als afzonderlijk van de wereld
i.v.m. te trachten het "ik" juist zoveel mogelijk één te doen zijn
met de wereld;

een stellen van tijdelijke opvattingen of wetten boven eeuwig erkende wetten;

en de poging om tot een uitlegging te komen van erkende cosmische wetten, die onvolledig is maar vlelend voor het "ik".

Wanneer wij tot dit magisch beleven willen komen - want dat is het onbekende en het wonderlijke, dat zich openbaart in onze eenheid met de cosmische Godheid - dan moeten wij dit doen met een groot en diep vertrouwen, zonder aarzeling, zonder twijfel. Wij kunnen dan uit die Godheid kracht ontvangen en met die kracht werken. Ook wanneer dit onbewust gaat - en dat is misschien wel een heel belangrijk punt voor velen uwer! - zullen de resultaten volledig even wonderlijk, even machtig en even groots kunnen blijven. Want zoals wij verschillende voertuigen hebben, die verschillende sferen aanspreken, zo bezitten we ook een bewustzijn, dat behoort bij verschillende sferen. Wanneer een stoffelijk bewustzijn vol ontwikkeld is, dan kan worden gezegd, dat althans een deel-bewustzijn voor de volgende vijf sferen volledig aanwezig is. Dat houdt in dat de doorsnee-mens dus zou kunnen komen tot in de zevende sfeer en het bewustzijn plus het leren, dat in die zevende sfeer bestaat, kan verwerklijken in de stof. Hieruit volgt, dat wij niet alleen staan tegenover het onbewust gebaarde wonder, maar in elk wonder of in elk overschrijden van de z.g. natuurlijke grenzen en redelijke wetten van onze eigen wereld weer komen tot een beleving op een ander en hoger niveau. Er zal altijd in ons wezen ergens één voertuig zijn, dat van elke handeling, elke daad een volledig profijt trekt, mits deze daad wordt gesteld in overeenstemming met een goddelijke wet. En elk bewustzijn door één der voertuigen verworven kan worden uitgedrukt in - zo niet altijd volledig medegedaeld aan - dat voertuig, dat op dit ogenblik wordt gebruikt als middelpunt van waaruit wij de ontvangen goddelijke krachten en wijsheid projecteren in onze wereld en gebruiken voor onze verdere bewustwording.

Men heeft veel gesproken over vierde dimensies. Men heeft gesproken over de verschillende trillingen en hun onderlinge invloed. En al deze dingen zijn ongetwijfeld waar, want zij bestaan. Maar zij zijn verklaard; verklaringen, die wij geven om het fenomeen bewuster te kunnen verwerken en te kunnen beheersen. Maar het fenomeen moet eerst bereikt worden. Wij moeten eerst komen tot een beleven van de cosmische God, anders zullen wij nooit werkelijk een wonder kunnen doen of uit alle uitleggingen der esoterie, die op de hele wereld en daarbuiten bestaan, ook maar enig nut trekken. Het wonder hoeft niet groot te zijn, maar het moet uit onszelf voortkomen. Wij moeten op een ogenblik in onszelf een kracht voelen, die sterk genoeg is om buiten ons iets te doen ontstaan wat belangrijk is. We moeten onze wegen zoeken op onze eigen wijze, dat is zeker. Maar wij moeten die wegen zo zoeken, dat steeds weer in het wonderlijke - dus het niet redelijke voor ons - een bewijs wordt geleverd van het contact dat bestaat tussen ons en een hogere wereld.

Het vraagt in zekere zin een zelfopvoeding. In het begin zal menig- een het wonder voorbijlopen, omdat het niet past in zijn wereldbeschouwing. Men gaat het voorbij en overspoelt het door redelijke verklaringen, omdat het zo onplezierig is met het onberekenbare wonder toch nog rekening te moeten houden. In de eerste plaats zullen wij onszelf dus moeten voorbereiden op het erkennen van het anormale, het para-normale, ja, het direct goddelijke. En in de tweede plaats moeten wij leren om die gebeurtenissen te begrijpen i.v.m. bepaalde goddelijke en cosmische wetten.

Die wetten zijn meermalen besproken, maar ook deze zou ik vanavond

toch gaarne willen aanstippen. We hebben in de eerste plaats de kwestie van gelijkblijvende velden. Waar in een bepaalde sfeer een krachtvermogen van het Goddelijke is geopenbaard, is dit evenwichtig en gelijkblijvend en zal in zijn verhouding t.o.v. alle andere bestaande velden en krachten volledig gelijkblijven. Op het ogenblik dat van uit één dier velden een kracht overgaat naar een volgend veld, zal een onmiddellijke compensatie bij beide velden plaatsvinden, waardoor een onderlinge verhouding te allen tijde gehandhaafd blijft. Dat wil zeggen dat wanneer wij een wonder doen en wij maken hier van een steen brood, dat er ergens anders brood tot steen wordt. Misschien niet zo letterlijk en zo opvallend als ons wonder, maar het gebeurt. Compensatie. Dat houdt in, dat wanneer wij zien dat brood tot steen wordt, wij moeten aannemen dat ergens anders uit steen brood is geworden. Wij erkennen die verhouding. En wanneer er in ons leven één gebeuren voorkomt, dat dus een schijnbaar tekort betekent voor ons, dan weten wij dat elders in onze eigen wereld daarvoor een compensatie is geschapen; maar tevens dat het z.g. verlies - waar wij ook een veld zijn - in een ander deel van ons wezen zodanig gecompenseerd wordt, dat er voor ons nimmer een werkelijk tekort kan bestaan. Ook niet wanneer één van onze voertuigen onder een schijnbaar tekort te gronde gaat, kan er in ons totale wezen enig werkelijk gebrek aanwezig zijn. Wij blijven onszelf gelijk, alleen onze realisatie van eigen persoonlijkheid kan verschillen; maar zij is potentiëel overal aanwezig, is als kracht in het totale wezen van het begin af aan uitgedrukt en zal te allen tijde zichzelf gelijkblijven tot het ogenblik misschien, dat de goddelijke wil dit verandert na eerst de kracht weer één te hebben gemaakt met Zijn eigen wezen.

Dan de veel misbruikte wet van oorzaak en gevolg. Oorzaak-en-gevolg wordt heel vaak gebruikt als een soort uitvlucht. Men zegt dan: "Wij kunnen niet anders, wij worden door het noodlot gedreven, het moet zo zijn." Of wanneer wij vroom zijn: "Het is Gods wil en daartegen mogen wij niets doen." Laten wij goed begrijpen, dat oorzaak-en-gevolg een wet is, die voor ons regeert. Niet voor de wereld maar voor ons. Oorzaak-en-gevolg wordt voor ons in de wereld gedemonstreerd binnen de beperking van ons eigen waarnemingsvermogen. Maar dat neemt niet weg, dat wijzelf door onze eigen instelling te veranderen voor ons idee, voor ons beleven en de werking van de wereld op ons, in die wereld veranderingen tot stand kunnen brengen. In oorzaak-en-gevolg echter is niet opgenomen de directe cosmische wil of lijn. Dat houdt dus in, dat wij in het grote gebeuren géén en in het kleine gebeuren een álbeheersende invloed hebben. Wij kunnen worden wat wij willen, wanneer wij op aarde incarneren. Wij kunnen van ons leven maken wat wij willen, wanneer wij op aarde daartoe de moed hebben, wanneer wij de keuze durven doen. Eén van de meest voorkomende fouten bij degenen, die willen komen tot een werkelijk beleven van de cosmische Godheid, is dat zij de gevolgen berekenen aan de hand van hun beperkte stoffelijke kennis en deze verwerpen. Zij zeggen: "Ik durf deze oorzakelijke daad niet te stellen, omdat de consequentie daarvan te groot is." Dit betekent een ontvluchting. Men vergeet daarbij dat het hier niet alleen gaat om oorzaak-en-gevolg in uw eigen wereld, maar oorzaak-en-gevolg in alle werelden, waarmee u geëliëerd bent, dus waarin u voertuigen bezit; en dat zijn alle cosmische sferen. Het resultaat is dat voor het gebruik en het hanteren van de wet van oorzaak en gevolg rekening moet worden gehouden met de innerlijke impuls, de innerlijke openbaring, de stem van het geweten - en daarnaast met de stoffelijke rede. Met dien verstande dat men de daden stelt om gevolgen te bereiken, die men niet nauwkeurig definiëert, maar wel beschouwt als een verdergaan in een bepaalde richting.

Dan hebben wij nog zo'n paar simpele wetjes, zoals die van evenwicht, waarover niet meer valt te zeggen dan we over al die andere wetten al hebben gezegd. Er is echter ook nog een wet, die practisch niet met u behandeld is, omdat zij in een normaal esoterisch denken over het algemeen verwaarloosd wordt. Dat is nl. de wet van origine, de wet van oorsprong.

En deze zegt dit: De oorsprong kan nooit verloochend worden en zal blijven gehandhaafd in zijn volle potentie in elk voertuig. Elke persoonlijke handeling impliceert een noodzaak om uit de gevolgen daarvan terug te keren tot eigen oorsprong. Er is geen begin en geen einde doch slechts het oorspronkelijk bestaan, waarvan elk optreden, elk persoonlijk denken en handelen een deviatie is.

Het is misschien tamelijk veel gezegd zo, maar juist voor ons beleven van die cosmische Godheid is het toch wel goed, dat wij daar even over nadenken. De oorsprong is God. Deze oorsprong blijft altijd in ons en volledig gehandhaafd. Hetgeen wij in den beginne waren zullen wij te allen tijde blijven. Elke uiterlijke wijziging t.o.v. dit Goddelijke is een tijdelijke afwijking ervan, die door de drang van het eigen wezen een automatisch herstel tot de oorspronkelijke toestand afdwingt. Het is wat anders dan oorzaak-en-gevolg. Oorzaak-en-gevolg spreekt de beleving; dit spreekt de noodzaak. De innerlijke noodzaak, dus de drijfveer die binnen oorzaak-en-gevolg voor de keuze van een bepaalde oorzaak en haar gevolgen aansprakelijk kan zijn.

Wanneer wij werkelijk ons bewust zijn van die cosmische Godheid, Die in ons leeft en die Kracht duidelijk kenbaar willen maken in de wereld rond ons, zullen wij ons moeten realiseren, dat wij dat nooit kunnen doen door onszelf te verloochenen in meer cosmische zin. Een ontkenning van het "zelf" en van het "ik" heeft geen zin; wel een realisatie van de werkelijkheid, die in dat "ik" is opgesloten. Het "ken uzelve" is misschien hier een zeer belangrijk woord geworden. Want hoe meer wij ons bewust zijn van de goddelijke Kracht, die in ons schuilt, hoe zuiverder wij in staat zullen zijn onze eigen oorsprong volledig en voortdurend weer uit te drukken in ons bestaan. Onze oorsprong is een scheppende Godheid. Dat wil zeggen dat wij - om tegemoet te komen aan deze wet van origine - voortdurend scheppende wezens zullen moeten zijn. God schiep dat wat in Hem aanwezig was. Zo zijn wij gedwongen om door onze uiting datgene in de wereld te scheppen - onverschillig welke wereld het is, die wij beleven - wat in ons leeft. Op het ogenblik dat wij onze innerlijke waarden verdringen en daaraan geen uiting geven, verwijderen wij ons van de Godheid en scheppen daarmee gelijktijdig oorzaken, die ons dwingen terug te gaan.

Wij wensen, wanneer wij die goddelijke Kracht geopenbaard zien worden, zeker deze Kracht niet in de eerste plaats te zien als een correctieve factor. Een goddelijke hand die onze vijanden verdelgt vinden wij aardig; maar een goddelijke hand die ons straft (zoals dat dan heet) is minder aangenaam. Laat ons dus voortdurend trachten in ons eigen wezen dit scheppende principe, die scheppende functie tot uiting te brengen. Laat ons trachten zoveel mogelijk identiek te leven met het begrip, dat wij hebben omtrent God, aangevoeld door deze inspiratie, die uit andere voertuigen voortkomt. Op het ogenblik dat wij dit werkelijk doen openbaart zich in ons hetzelfde scheppende vermogen, dat in de Schepper ligt. Want wij zijn identiek met het Goddelijke. Onze Bron is ons wézen.

Ik betreur het haast dat de tijd kort is. Want over al deze punten en onderwerpen is ongetwijfeld nog veel meer te zeggen. Maar een cursus als deze wil in de eerste plaats de inleiding zijn tot begrippen. Want, mijne vrienden, wat kunnen wij u geven, dat ge niet uzelfen rijkelijker kunt schenken? Wij trachten voor onszelf de cosmische God te beleven als een waarheid en een werkelijkheid. Dat brengt met zich mee dat we wat in ons leeft zoveel mogelijk uiten ook tegenover u. Maar wij kunnen hiermede u niet veranderen. Wij kunnen met een dergelijke inleiding, met het opwerpen van vraagstukken en problemen, niet bereiken dat u denkt, dat u realiseert of dat u juist handelt. Dat kunt u alleen zelf doen.

In de loop van de cursus is het ons gelukt - zoals wij vaak tot onze vreugde hebben mogen ontdekken - bij velen een bepaalde methodiek van denken te helpen ontwikkelen. Wij hebben getracht bij sommigen uwer de inspiratieve impulsen te versterken. Wij hebben kortom getracht om u door een

begrip van cosmische en goddelijke waarden en ook de kennis van uw eigen verhouding t.o.v. de cosmos tot een bewustzijn te brengen van hetgeen voor u mogelijk is. Dit laatste onderwerp is in deze zin een apotheose. Het zegt u wat voor u mogelijk is: het scheppend wonder Gods te verwerkelijken van uit uw eigen wezen. Het maakt u duidelijk, dat er een weg bestaat waarbij de eenheid van alle voertuigen uit alle sferen, geprojecteerd in het heden, u kan maken tot de drager of draagster van een grote waarheid, die door haar goddelijk aspect het wonder als begeleidingsverschijnsel haast wekt, omdat er dan geen wet van een enkele sfeer of wereld meer is, die u regeert maar slechts de goddelijke wet, die alle sferen regeert. Het is de uitdrukking van het wezen van de cosmische Schepper.

Wat u zult doen met deze dingen, ach, wij weten het niet. Het is in uw hand. Wanneer in u de behoefte komt een vraag beantwoord te zien en u bent nog niet zover gevorderd dat u hebt geleerd de vraag in uzelf te werpen tot die sfeer, waarin het antwoord mogelijk is, wij zullen u graag altijd van antwoord blijven dienen, u gaarne verder inzicht en licht blijven verschaffen. Onthoud wel, het werkelijk beleven van de cosmische God kan niet bestaan uit het luisteren naar lezingen, kan niet bestaan uit het stellen van een paar goede daden. Het beleven van de cosmische God wil zeggen in je leven de volmaaktheid van die God, zoals Die in je openbaard is, steeds weer doormaken en daar met een steeds groter vertrouwen en bewustzijn uit putten, tot in je eigen wereld - ook voor de rede van die wereld - duidelijk kenbaar is geworden: hier spreekt de scheppende Kracht zelve.

Wanneer u het niet verwerkelijkt in dit leven of in deze sfeer, er zal een ogenblik komen, dat voor u de beleving van de cosmische Godheid de enige werkelijkheid is. Wanneer dat ogenblik bereikt is, zult u weten wat wij bedoelen met wonderen, met magie; zult u begrijpen wat wij bedoelen met een cosmische wet; en zult u hopelijk u herinneren dat ook wij eens hebben getracht belangstelling te wekken voor dit gebied van zelfontwikkeling. Wij zijn u, vrienden, dankbaar voor de aandacht die u aan deze cursus hebt willen besteden.

-:-

Cosmisch weten, cosmisch denken,
in de wortel van 't bestaan gevonden;
erkennen van "oorzaak en gevolg";
verwerpen van begrippen "zonde en schuld";
maar geduld om te dragen en te leren;
God BELEVEN en niet slechts vereren;
in God erkennen een werkelijkheid,
die zin geeft aan alle streven.....
is niet slechts cosmische filosofie
maar de werkelijke inhoud van leven.

:--:

BELEMMERINGEN OP DE WEG NAAR GOD.

Wanneer je als mens in de wereld leeft, is het vaak ontzettend moeilijk om God concreet te beleven. En in de meeste gevallen beseft je eigenlijk niet waarom je die God dan zo ver van je af ziet, waarom het zo moeilijk is om met die God één te worden. Nu is het voor ons van uit het standpunt van een buitenstaander natuurlijk erg gemakkelijk om hier althans een paar van de meest voorkomende belemmeringen aan te geven. Ik ben mij ervan bewust, dat ik daar eerder strijd mee zal ontketenen onder de mensen dan dat ik hen zal overtuigen. Maar gezien het feit dat het onderwerp mij wordt opgegeven, zou ik zeggen: Luistert u.

God heeft de wereld geschapen met al wat erbij hoort, alle mensen. Alles wat uit God is, is goed. Alle dingen op de wereld zijn dus goed, mits de mens daarin God zoekt. Maar over het algemeen zoekt hij liever naar zichzelf. En dat is wel de voornaamste belemmering, die er eigenlijk bestaat op de weg naar God. Al dromen we nu duizend maal van een cosmische God, wanneer wij eigenlijk zoeken naar onze eigen meerwaardigheid, ons voortdurend bewust zijn van onze eigen verhouding tot anderen, dan wordt het voor ons wel heel erg moeilijk om de verhouding tot God te definiëren.

Jezus zegt in zijn leringen aan de apostelen op een gegeven ogenblik: "Zo ge niet zijt als de kinderen, zult ge niet ingaan in het Koninkrijk Gods." Maar de doorsnee-mens denkt: Een kind is simpel, is eenvoudig, is wreed, dom, springt van hak op de tak, doet onverstandige dingen; een kind, nu ja, dat moet nog wel veel leren voordat het deugt. Klaarblijkelijk denkt Jezus als groot leraar daar juist omgekeerd over. Hij zegt: De mens moet terug naar het kinderlijke. Dat is begrijpelijk. Het kind beleeft het leven. De volwassene zoekt zichzelf in het leven en komt daardoor zelden of nooit tot een perfecte zelfuitdrukking wat voor het kind nog wel mogelijk is.

Wanneer wij kunnen leren - als wij in de stofwereld zijn of ergens anders - om niet aan onszelf te denken en wat een ander ervan kan denken of zeggen maar onszelf te zijn (dus te handelen zoals wij zijn) in bewustzijn dat er een wereld is - dan behoeven wij nog niet eens aan God te denken - die zó voor ons is geschapen en niet anders en dat wij er zó in moeten leven, dan zijn wij heel dicht bij God. Want dan erkennen wij het goede in het leven, wij werken ermee, wij beleven het en God openbaart Zich in ons. Op het ogenblik dat wij daartegenover gaan stellen: "Ja, maar wij moeten....." en dan komt er een hele reeks van geboden en wetten "ons gedragen, wij moeten denken, wij moeten filosoferen," dan gaan wij daarmee dus onze eigen mening stellen als een these in de plaats van de beleving. En daarin schuilt de fout. Om nader te komen tot de cosmische Godheid moet je leven en beleven. En zolang je dat niet kunt, sluit je jezelf a.h.w. af. Dat is nu één belemmering en eerlijk gezegd wel de meest voorkomende en daarom de belangrijkste. Maar er zijn natuurlijk nog heel veel andere.

Een ander voorbeeld is dit: Men meent dat men alleen datgene mag aanvaarden wat men begrijpt. Men realiseert zich niet hoe dwaas een dergelijke stelling is. Men maakt gebruik van medicijnen en weet toch helemaal niet wat erin zit. Men vertrouwt op een ander, die het weet; en omdat die ander nu toevallig een stoffelijke arts is, accepteert men dit. Men aanvaardt misschien heel rustig de behandeling van een magnetiseur. Men weet niet wat magnetisme is, men weet niet wat een magnetiseur doet, maar dat accepteert men. Toch zijn er heel veel dingen, die men eenvoudig, nou ja, verwerpt. Want "dat kan ik niet begrijpen, dat kan ik niet zien"; of "dat gaat niet altijd precies goed, dus deugt het niet"; of "dus kan ik het niet accepteren." Dat is natuurlijk heel erg moeilijk. Want wanneer

je dat tegen de mensen zegt, dan zeggen wij: "Maar moeten wij nu dan alles geloven?" Nu, het is eigenlijk beter dat u alle dingen gelooft en door ontnuchtering datgene leert wat in uw geloof fout is, dan dat u a priori begint te zeggen; "Ik moet eerst het bewijs hebben, anders neem ik niets aan." Het zoeken naar bewijs is in veel gevallen een vervreemding. Een vervreemding van de wereld waarin wij leven, een oordeel over de wereld waarin wij leven, een beperking van onze bewustwording en daardoor wederom een grote rem als wij tot God willen komen.

En nu zijn er misschien heel veel mensen, die zich zullen afvragen: "Ja, maar is dan b.v. het stoffelijke leven geen grote beperking?" De huisvrouw zegt: "Is het dan geen beperking, dat ik bedden moet opmaken, kamers moet aanzwabberen, afwassen moet plegen en diners moet bereiden?" En de man zegt: "Het feit dat ik op kantoor moet zitten en 's avonds nog mijn vakliteratuur moet bijhouden, is dat dan geen beperking?" Misschien zegt hij ook wel: "Is het eigenlijk geen beperking van de mogelijkheid tot bewustwording, dat ik zo nu en dan ook nog eens met mijn vrouw uitmoet?" Want die heb je ook. Dat zijn van die mensen, die begrijpen niet dat God al die dingen, al die mogelijkheden heeft geschapen om de doodeenvoudige reden dat je daarin bewust wordt. Wanneer je normaal leeft en je gaat er niet over napiekeren of je daar nu verder mee komt of niet, maar je doet het zo goed je kunt en je doet het vooral met de instelling "het is uit God, ook dit, dit onbelangrijke, dus het heeft voor mij zin", dan kom je dicht bij God. Want dan zie je God in die kleine dingen. Maar op het ogenblik dat je God alleen hogerop wilt gaan zoeken, dan kom je er niet.

Zo hebben heel veel mensen de neiging om God op een voetstuk te zetten. God staat als een soort afgodsbeeld boven alle mensen en met een vriendelijk glimlachje of een dreigend gebaar belooft Hij en straft Hij. Als er één rem bestaat om tot God te komen, dan is het deze wel. Want in deze voorstelling stel je God zo ver van je af, dat je eenvoudig je eigen leven moet gaan leiden en die God eerder beschouwt als een soort noodlot. God is geen noodlot, God is geen regerende of dwingende kracht in ons leven, God is ons leven. Maar om dat te beseffen, moet je alle dingen zien als iets, waar je zelf wat mee te maken hebt. God niet zien als iets, waarop je je beroept als iets je te zwaar of te moeilijk is, maar ten hoogste als iets, waarvan je jezelf meer bewust maakt op het ogenblik, dat je voor jezelf de kracht moet vinden om meer te dragen of meer te doen.

En daar vlak achter zit ook een heel belangrijke belemmering op de weg naar God en dat is nl. de poging anderen te bekeren. Dat klinkt misschien erg bitter - vooral voor degenen, die als zendeling of missionaris uittrekken - maar toch is het waar. Op het ogenblik, dat wij niet alleen op een bepaalde wijze aan God geloven en een concept van God hebben in onszelf maar bovendien die God aan de wereld willen gaan opleggen, hebben wij geen tijd meer die God in onszelf te beleven. Wij zijn voortdurend bezig die God voor een ander tot werkelijkheid te maken en daarbij wordt Hijzelf voor ons tot een gedachtenbeeld dat we anderen opleggen, maar niet meer een realiteit. Dus wij mogen nooit proberen een ander onze zienswijze op te dringen of op te leggen. Wij moeten onze eigen zienswijze hebben en wij moeten ernaar leven, maar we moeten nooit proberen een ander te bekeren. Wanneer die ander behoefte heeft aan onze wijsheid, komt hij heus wel; en dan bekeren wij hem niet maar dan bekeert hij zichzelf wel.

Het begrip daarvoor bestaat helaas ook niet al te veel. En het vreemde is, dat wanneer ik dit alleen op godsdienstig terrein zou brengen, iedereen zou zeggen: Je hebt gelijk. Maar men vergeet hierbij, dat men op dezelfde manier handelt met de meest eenvoudige dingen. Je mag alleen die kleurcombinaties gebruiken; en alleen dat soort jurken staat je; en als man moet je een speciale vorm hoed dragen; en als je een pet draagt deug je niet. Dat zijn ook dogma's en deze dogma's zijn even schadelijk. Want zij betekenen dat u de wereld de baas gaat spelen en dus voortdurend bezig bent met uzelf en dat u de goddelijke waarde voorbijloopt.

Een ander ook veel voorkomend punt komt voort uit een poging om God te kennen. Wij hebben nl. op een gegeven ogenblik te maken met de filosofie. Er zijn heel veel mensen die voor zichzelf dat woord zouden afwijzen maar die toch filosofen zijn. Men bouwt op het gekende een denksysteem op en probeert tot God te komen. Maar op een gegeven moment is men niet tevreden meer met een voor het "ik" aanvaardbare verklaring. Men zoekt een systeem te vinden, waarin men alle verschijnselen van de wereld - ook die het "ik" niet betreffen en die men persoonlijk niet kent of heeft doorgemaakt - mede kan invoegen. Op dat ogenblik gaat men vertrouwen op hetgeen anderen zeggen, op stellingen die anderen verkondigd hebben. En men gaat deze niet zien als een stimulans in het "ik" iets te ontdekken maar als een vaststaand feit, dat in een systeem moet worden ingevoegd. Op het ogenblik dat wij proberen datgene wat anderen kennen en weten in te voegen in ons systeem van denken omtrent cosmos en verdere hogere waarden, zijn wij eerlijk gezegd al verloren. Want de waarde van ons persoonlijk denken wordt dan teniet gedaan door de noodzaak onze stellingen geschikt te maken om de stellingen van anderen te bevatten.

Een volgend puntje. Op de weg naar God vind je ook heel vaak als belemmering een gebrek aan zelfvertrouwen. U zult zeggen: Hoe kan dat nu? Als je op God vertrouwt behoef je niet op jezelf te vertrouwen. Zeker, maar dan moet je toch nog ervan overtuigd zijn, dat die God in je leeft. Je moet in zekere zin dus toch op jezelf vertrouwen. Hoe minder je zeker bent van je zaak, hoe minder je de tijd besteedt aan het gebruiken van de goddelijke kracht en hoe meer tijd er weg gaat met erover te denken of die kracht er wel zou zijn en hoe ze wel zou zijn en of het wel zou lukken. God beleven betekent in God opgaan. Dat betekent niet je afvragen of God er nu wel zou zijn en of het wel goed zou gaan en of Gods wil wel zou geschieden. Dus ook hier weer: het is een noodzaak om tot eenheid te komen met God. En die eenheid, vrienden, kunnen wij alleen bereiken, wanneer we (ik heb nu een paar voorbeelden aangehaald) met een absoluut vertrouwen in God als een kracht in onszelf in de wereld staan; nooit proberen de goddelijke werkingen in anderen te beoordelen naar onze eigen maatstaven; nooit proberen anderen ons denken en geloven op te leggen; maar wel voortdurend alles, wat wij in onszelf kennen als waarheid, te doen. Wat dat betreft wil ik dan nog één punt aanroeren en dat is dit:

Op het ogenblik dat u uw eigen geweten laat bepalen door de denkwijze van anderen, verwijdert u zich van God. Op het ogenblik dat u er zich meer mee bezighoudt of er in het burgerrecht of het wetboek van strafrecht of in de usance of in de mening van de buurt iets wel of niet deugt, dan dat u zich bezighoudt met de vraag of het voor uzelf goed of kwaad zou zijn, dus hoe u daar tegenover staat, hebt u alweer een verschuiving gepleegd. U hebt nl. de overkoepelende kracht Gods en de uiting van de goddelijke wet in uzelf terzijde gesteld om daarvoor in de plaats het meer gemiddelde, het massale te nemen; met het gevolg dat u bepaalde ervaringen niet zult kunnen doormaken, bepaalde krachten in uzelf niet zult kunnen wekken, die u toch heus nodig hebt om die cosmische God werkelijk te beleven en dus te komen tot het actief kennen van God.

:--:

DE TOETSSTEEN.

Een steen, in zichzelf niet van goud, waarop je strepen trekt en vergelijkt en zo voor jezelf de zekerheden wekt van waarde, inhoud en karaat.

't Is in jezelf vaak, dat een toetssteen, neutraal als de ander, voortbestaat en mogelijkheden geeft, wanneer tenminste ergens waarheid, geloof en denken in je leeft. Wanneer je kent een gulden wet en waarheid, in jezelf geboren als deel van eeuwigheid, dan kun je in onzekerheid al 't andere daarmee vergelijken. Je toetst het op de kracht der ziel en daaruit zal je blijken, wat is de waarde, ongeacht of je het afkeurt of dat het je beviel.

Een toetssteen heeft zo iedere mens als 't gaat om daad en streven. Hij is in staat te erkennen werkelijkheid achter schijn. Hij is in staat om in het hele leven te weten: dit is rein en goed; dat is verwaterd en niet rein; en dat is slechts verteerd, vergaan, ontwaard. Want ieder, toetsend aan de toetssteen van eigen weten, eigen aard, kan in het leven voor zich vinden het ware geestelijke goud, het ware geestelijke leven. Hij kan zich vinden geestelijk doel zowel als 'n stoffelijk streven. En weten: Juist is het, wat ik hier gevoel; juist is de daad, die 'k stel; en juist de kracht, die hier mij drijft. Want in mij is de toetssteen met de waarheid en het ware goud, waarop de daad der vergelijking zijn eigen waarde schrijft.

Misschien dat ik deze toetssteen als vergelijking hier wat te ver heb doorgevoerd. Maar aan de andere kant, vrienden, meen ik toch wel, dat wij kunnen zeggen: In ons leeft God, de Werkelijkheid. In ons is eeuwig het bestaan buiten tijd. In ons is waarheid, gescheiden van waan; de maatstaf van leven, van streven, bestaan. En deze is ons tot een oordeel gegeven. Niet over de leer maar over onszelf, ons werken, ons denken en leven.

In ons, daar leeft de goddelijke Kracht. En zelfs in de diepste en duisterste nacht van de stof of de geest, in het diepste leed, waarin haast alle licht ons is vergeten en stil wijzelve reeds de cosmos hebben verweten wat zij ons heeft aangedaan, daar blijft het lichtend goud der waarheid als maatstaf voor ons eigen zijn en ons bestaan.

Wij zijn de kinderen van Licht, de erfgenamen van de Kracht. Wij kennen in ons reeds de werkelijkheid. Dat is ons wapen, daarmee winnen wij de strijd tegen de waan. Daarmee onthullen wij de zin van al, wat is aan ons gegeven, volbrengen wij de weg, ons voorgeschreven, vervullen wij het doel van ons bestaan, wanneer wij, goud als goud, tot in het gouden Licht eens gaan.

Wij kunnen zelf wéten. Want in ons is de kracht tót weten, indien wij wènsen te weten. En het is dit, dat ons zo'n grote verantwoordelijkheid geeft voor wat wij zijn, denken en doen. Het is echter ook dit, wat het ons mogelijk maakt te allen tijde weer de eenheid, de harmonie met de goddelijke Kracht te ervaren, te bereiken en te verstevigen, door de onreinheden die in ons leven, uit te drijven en het gulden licht en leven, dat ook in ons bestaat, gepuurd en gereinigd, te maken tot een deel van de cosmos.

:--: